

פניני עין חמד

יזכא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת ע"ן חמד - אגשרת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ"חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

שבת חווה"מ סוכות - קושי הנפיון

כאשר הניח היהודי את האתרוג והלולב אצל הרב והלך לעיר להכין את עצמו לחג, קרא הרב מברדיטשוב לשליח מיוחד ופקד עליו לעבור מבית לבית בכל מקום שהקימו היהודים סוכות- שאף אחד לא ירשה ליהודי להיכנס לתוך סוכתו. אכילה ושתייה אל יחסכו ממנו, אבל להכניסו לסוכה הס מלהזכיר. מדוע ולמה? אין איש מבין.

לאחר תפילת ערבית בליל החג מגיע היהודי לבית האכסניה וראה שולחן ערוך ומיני מטעמים אך הכול בתוך הבית ואין לו סוכה. יצא תיכף בחוץ ונקש על דלת הסוכה של השכן אך אין מניחים לו להיכנס, וכך ניסה במספר סוכות עד שהבין שהפקודה מאת הרב.

ללא שהיות רץ האורח לבית הצדיק ותינה בפניו את צערו וביזיונותיו. בעיניים דומעות שאל: "מדוע מגיע לי כזאת?". התשובה לא איחרה מלבוא: "אם תרצה דווקא לשבת בסוכה, אתיר את האיסור אך בתנאי שתבטיח לי בתקיעת כף, שוויתרת על מקומך בגן עדן שהבטחתך תמורת האתרוג".

לאחר מלחמה פנימית, התגבר האיש על יצרו, וקרא בקול שהוא מבטיח בתקיעת כף כי אכן הוא מוותר על ההבטחה של הרבי ובלבד שיניח לו להיכנס לסוכה. בסוף החג אמר לו הרב: "אל נא תתרעם עליי, שנהגתי בך מנהג כה קשה, לא רציתי שיהא יהודי קונה עולם הבא שלו בדרך זול כזכה מן ההפקר על ידי סחר מכר. עולם הבא צריך אדם מישראל לקנות בעמל רב. עולם הבא זוכים ע"י מעשים טובים, משום כך רציתי להביא אותך לידי ניסיון. עכשיו, סיים הצדיק, "לאחר שעמדת בניסיון, הריני מחזיר לך את ההבטחה הקודמת, שנשב בגן עדן זה ליד זה".

בברכת שבת שלום וחג שמח

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

באחת השנים שרר מחסור נורא באתרוגים בעיירה ברדיטשוב והגליל, חג הסוכות הולך ומתקרב והצדיק רבי לוי יצחק זצ"ל יחד עם בני הקהילה מתמלאים חרדה- מאין לוקחים אתרוג? ציווה הצדיק לכמה אנשים לצאת אל פרשת דרכים, אולי יעלה בידם להשיג פרי עץ הדר. יצאו השלוחים וחיפשו עד שלבסוף הבחינו בעגלה נוסעת ובאה לקראתם.

בעגלה ישב יהודי ובידו אתרוג עם לולב, שמחו השלוחים שמחה עצומה שה' הזמין לידם 'מצאה' שכזו. אך לא ארכה שמחתם כשמעם שאין בדעתו של היהודי כלל לנסוע לברדיטשוב. הוא רק עובר בדרך ליד אך מקום מגוריו רחוק מכאן.

עם זאת לא הניחוהו השלוחים והפצירו בו להתעכב לשעה קלה למען ייכנס אל הצדיק, הלה הסכים. שמח הצדיק שמחה גדולה כשראה בידו של היהודי אתרוג ולולב, וביקש שיואיל למענו לעשות את החג במחיצתו, בכדי לזכות את כל בני הקהילה במצוות נטילת לולב. אך ללא הועיל. היהודי שלנו לא הסכים ונימוקו עימו, יש לו ב"ה משפחה משלו אישה וילדים המחכים לו בבית, ואינו יכול להפר להם את שמחת החג לשהות בעיר זרה.

הבטיח לו הצדיק, שבזכות שימלא בקשתו ייושע בעשירות ויילדים הגונים. אולם אף לזאת לא שעה היהודי- ב"ה יש לו פרנסה טובה ואינו צריך. וחסדי השם יש לו בנים הגונים הולכים בדרכי ישרים- הוא אינו יכול להישאר. ראה הצדיק שהיהודי מתעקש ועומד בשלו, הציע לו עסק שאי אפשר לסרב לו: אם תואיל למלאות את בקשתי, הריני מבטיח לך מקום בגן עדן על ידי. ששמע היהודי את ההבטחה נשברה עקשנותו ומיד הסכים להישאר.

העלון מוקדש להצלחת

יש בן גילה ישיב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה ח' הפקות ואירועים יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית קסיר אפרים וב"ב כולל ברסלב אילת י.מ.י.ש כדורי חיים בן בכרוי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותית בת סימי תרצה בתייה בת ימנה נינט עמית בת טובה חגית בת גילה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'יליט

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סימן בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה דוד בן מזה יעקב בן אסתר כל עם ישראל

11/10/2014		י"ז תשרי תשע"ה	
חווה"מ סוכות			
הפטרה: "בא גוג"- ירמיה לז			
ר"ת	יציאה	כניסה	ר"מ
19:28	18:48	17:38	
19:24	18:45	17:55	ת"א
19:25	18:46	17:56	חיפה
19:27	18:47	17:57	ב"ש

שואל ומשיב בהלכה – משיב הרוח

ממתי מתחילים לומר "משיב הרוח" ומהן ההלכות הנוגעות בדבר?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

מתחילין לומר "משיב הרוח ומוריד הגשם" בתפילת מוסף של שמחת תורה, והזכרה זו אינה שאלה ובקשה על הגשם, אלא היא שבח להשם יתברך, ולכן הזכרה זו נקראת "גבורות גשמים", אבל שאלת טל ומטר שבברכת השנים, היא בקשה מהשם יתברך על הגשם, וישנם כמה הבדלים בהלכה בין הזכרת גבורות גשמים שבברכת "אֶתְּהָ גִּיבּוֹר", לבין שאלת טל ומטר שבברכת השנים. השינוי הראשון הוא, שמזכירין גבורות גשמים כבר מתפילת מוסף של שמחת תורה, ואילו שאלת גשמים אינה אלא מליל שבעה במר-חשוון (ז' בחשוון) כפי שיתבאר בהלכות הבאות.

ואמרו בגמרא (ברכות לג.):

- שמזכירין גבורות גשמים בברכת "אֶתְּהָ גִּיבּוֹר", משום שהיא ברכה על תחיית המתים, ומתוך שירידת גשמים שקולה כנגד תחיית המתים, לפיכך קבעו בתחיית המתים.
- ושאלת גשמים קבעו בברכת השנים, משום שברכת השנים היא ברכה על פרנסה, וירידת גשמים גם היא עניין פרנסה לעולם.

מנהג הספרדים וחלק מעדות האשכנזים, שבימות הקיץ אומרים בברכת "אֶתְּהָ גִּיבּוֹר" "מוריד הטל", ולמנהג זה אם שכח לומר משיב הרוח ואמר מוריד הטל וכבר סיים ברכת מחיה המתים, אינו חוזר.

אבל אם לא הזכיר משיב הרוח וגם לא הזכיר מוריד הטל, (כמנהג חלק מעדות האשכנזים בימות הקיץ), אם לא התחיל עדיין ברכת "אֶתְּהָ קְדוּשָׁה", יאמר "משיב הרוח ומוריד הגשם" בין ברכת מחיה המתים לברכת האל הקדוש וימשיך תפילתו, ואם התחיל כבר ברכת "האל הקדוש", אין לו תקנה ויחזור לראש התפילה.

חכמתו של הרב

שנה אחת שרר מחסור חמור באתרוגים בוורשה שבפולין, באותם הימים היה שם נכרי אחד, אשר הביא איתו אתרוגים מובחרים וביקש למוכרם. מיד כשהרגיש במחסור הגדול ביקש לנצל את המצב הקיים והעלה את מחירם עשרת מונים. התקבצו עמך בית-ישראל ובאו אל הרה"ק רבי יצחק מאיר אלטר זיע"א מגור (בעל חידושי הרי"ם) וביקשו ממנו לייעץ עבורם מה ניתן לעשות במצב שנוצר, שכן רק העשירים ביותר יכולים היו לרכוש את ארבעת המינים, וכל האנשים ביקשו לזכות גם הם כל אחד בארבעת המינים.

ענה להם הצדיק: "עצה פשוטה יש לי עבורכם, עליכם לפנות אל הסוחרים שבכל שנה ושנה מספקים את ארבעת המינים, לבקש מהם להזמין כמות ניכרת של אתרוגים עשויים מעץ, לשוות להם צורה מקורית של אתרוג ולצובעם בצהוב וירוק, ולמלא בהם את חלוני הראווה של בתי המסחר. במצב זה, כאשר יוודע הדבר לנכרי, יאלץ הלה להוריד את המחירים, שכן אינו רוצה להפסיד את פרנסתו".

עשו הסוחרים כדבריו, ותוך כמה ימים נתמלאו חלוני חנויותיהם של היהודים ב"אתרוגים". בראות הגוי כי אין הוא בן יחיד בעיר, וכי זה עתה הגיעו משלוחים חדשים של אתרוגים, הוריד את המחירים מיד, וכך יכולים היו היהודים לרכוש להם אתרוגים כשרים ומהודרים.

עשית חסד

ת"ח אחד פגש את הגאון רבי רפאל סולובייצ'יק בימים שבין יום כיפור לסוכות. הבחין הלה, כי ניכר על פניו דבר מה מטריד את מנוחתו של הצדיק. 'האם חסרים לכבודו ארבעת המינים?' – בירר הת"ח.

והגאון השיב: "אכן חסרים לי ארבעת המינים, אבל לא אתרוג ולולב, וגם לא הדסים וערבות, אלא אותם ארבעה, שעליהם אמר הקב"ה 'אם אתה משמח את שלי, אני משמח את שלך'. דהיינו, אני מחפש את היתום והאלמנה, הגר והלוי, כדי לעשות עמהם חסד, ולשמחם בימי השמחה הללו".

מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email: מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח"ב בשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 052-6329144
2/4	פניני עין חמד חוה"מ סוכות י"ז תשרי תשע"ה גיליון 502	

הרב מרדכי לייפר זצ"ל - נולד ב-י"ט באייר ה'תקפ"ד (1824). האדמו"ר השני לחסידות נדבורנה. לאחר נישואיו התמנתו לאדמו"ר, עבר לנדבורנה שם שימש אביו כאדמו"ר. כיוון שאחיו שימש גם הוא כאדמו"ר בנדבורנה, עבר להונגריה ושם שימש כאדמו"ר במקומות שונים ובהם בקיבוש בהונגריה ובחוסט. מחוסט עבר לבושטינה. **נודע כצדיק ובעל מופת**. בעל רוח-הקודש. נפטר ב-ט"ו בתשרי ה'תרנ"ה (1894). חי כ-70 שנים. ציונו בבושטינה.

אביו: האדמו"ר ר' יששכר דוב ברצ'ה. **אמו:** מרת רחל (בתו של ר' אברהם לייב בלוך) **אשתו:** מרת חיה (בתו של ר' שמואל שמלקה מיאסי לבית טויבש)

ילדיו: ר' יצחק לייפר מסטניסלב, ר' ישכר דוב ברצ'ה לייפר מסטמר, ר' מאיר רוזנבוים מקרטשניף, ר' ישראל יעקב לייפר מחוסט, ר' אהרן משה לייפר, ר' יוסף לייפר מדברצן ונירדהאז, מרת בינה (נשאה לר' אברהם יוסף איגרא מזליין וקשינב וקראקא).

מרבתי: אביו, ר' יששכר דב ברצ'ה. **מספריו:** מאמר מרדכי יאור מרדכי • גדולת מרדכי • תפארת מרדכי

כאשר הרבי ערך את שולחנו הטהור, וקולות הזמר התנגנו בחלל האוויר הוגשו המאכלים לרב. ידי הרב נשלחו לאיטן, והוא נטל חתיכה מהקוגל. באותו זמן בין החסידים ישב גם הגאון רבי משה חיים וייס זצ"ל. והנה העביר הצדיק את חתיכת הקוגל למשמשיו, ושלחה לרבי משה חיים. כאשר הגיעה החתיכה לידי, הוסיף הרב ואמר: **"הא לך רבנות"**.

הרב משה חיים לא ידע לשית עצות בנפשו. מצד אחד, איסטניס גדול היה. אין קיבתו מסוגלת לעכל דבר אשר ידיים אחרות מישמשו בו. ומאידך גיסא, הן הרבי שלח חתיכה זו, ואיך יבזה מאכל של שבת ועוד בירכו שעל-ידי מאכל זה יזכה לשבת ברבינות. תוך כדי דיבור, צץ על ידיו ילד קטן. נעמד על קצות אצבעותיו, מנסה לראות אף הוא את זיו פני הרבי. תחילה, לא שת לבו לינוקא. אז מיד באה לו ההארה. הרי ממש תשובה מן השמים ענו לו זה עתה. נתן ר' משה חיים את חתיכת הקוגל לילד. אשר שמח בה בכל מאודו. ובכך נמנע מלזרוק את מאכל השבת. לימים, סיפרו נפלאות. **אותו הילד, שאכל את הקוגל בחדווה רבה, זכה לשבת על כיסא הרבנות באחת הקהילות החשובות. ואילו רבי משה חיים, על אף היותו גאון גדול. אשר זכה להסכמות נלהבות מגדולי ישראל על ספריו. לא כיהן ברבנות עד סוף ימיו.**

מסופר על אחד בשם ר' יוסף אשר לא זכה לפרי בטן. הלה על אף התפילות הרבות לא זכו לילדים. כיבודים של קוואטר עד אין סוף. מקפלים בתוכם שנים של בדידות ועצב. רגעים של תקווה וציפייה, מהולים בחשש. ניסו הם להיעזר ככל שידם היתה מגעת. כל סגולה מוכרת ונדירה נעשתה בביתם, חקרו אחר טובי הרופאים בתחום, וממקום בו קצרה יד הרפואה מהושיע, תפסו אומנות אבותיהם בעיניהם. אולם נראה, כי כוס דמעותיהם גדולה ועמוקה היא. שעדיין לא נתמלאה הסאה.

באחד הימים לאחר שכלו כל הקיצין, הגיעו למסקנה, כי עליהם להתגרש, אולי כך יזכה אחד מהם לזרע בר-קיימא. לפיכך, ביקשו להגיע לבית-הדין. מאחר שמיקום בית-הדין היה מרוחק ממקום מגוריהם, נאלצו הם בדרך לשבות בפונדק הממוקם בשולי העיר סיגט. לפוש מעמל הדרך. ואז הופיעו עדת החסידים, אשר רקדו ושרו. לשאלתו השיבו, כי ר' מרדכי"ה מנדבורנה שבת השבת בסיגט. ע"כ נקבצו ובאו מרחוק ומקרוב להנות מזיו קדשו. אך שמע הלה, כי האדמו"ר מנדבורנה נמצא בעיר. **נפלה ההחלטה בליבו, לפנות אל אכסניית הרבי, להתברך מפיו. ניגב ר' יוסף דמעותיו בשולי מעילו. ניער את זוגתו מיגונה, והורה לה לבוא אחריו. בטרם יפנה כל אחד מאתנו לדרכו יתברכו מפי הרבי. אך נגע מיועדנו בשער החצר, פתח הרבי את הדלת, פנה אל ר' יוסף ואמר: "עתה הוא הזמן הנכון, כתוב פיתקא"**.

בידיים רועדות, פנה אל המשב"ק, שיכתוב עבורו קוויטל. אך הגבאי התעקש, כי אין זה הזמן להגשת פתקאות. אך כאשר שמע מפיו, כי **הוראה מפורשת מאת הרבי הייתה זאת, נדם. ופנה לעשות מלאכתו נאמנה.** הדלת נפתחה. פני הרבי, כלהבת אש המתנענע מצד לצד. אך ר' יוסף לא איבד עשתונותו. ביקש רשות, שאף נוות-ביתו אשר עומדת בחוץ, יותר לה להיכנס אל הקודש פנימה. רבינו, הורה שיכניסנה. נטל הרבי הקוויטל ואמר: **"אני מורה שלא להתגרש, מכיוון שעוד יהיו לך ילדים"**. הכאב, אשר אצר בלבו במשך אותם שנים. התפרץ בזרם דמעות אדיר.

רבי! הלא נשואים אנו מעל עשר שנים, ועדיין לא נושענו. הלוא אם לא ניוושע, לא אסלח לעצמי בימי זקנותי, על שלא עשיתי צעד זה. רבנו לא נכנע: מבטיח אני לך, כי בעזרת ה' תיפקדו בזרע של קיימא. ר' יוסף, לא עיכל את גודל הבשורה. ביקש מרבנו, שיודיענו מה הסכום אותו עליו לתת כמעות פדיון. ענה לו רבנו, כי סך המעות לפדיון, הינו ק"ס פרוטות. וצריך שהפידיון יעשה בימי חול המועד סוכות. התעקש ר' יוסף להשאיר את הכסף בידי הרבי. יצא הלה מאכסניית הרבי, וחזר לביתו בלב מלא גיל. **כעבור תקופה נתבשר ר' יוסף, כי הבטחת הרבי קוימה במלואה.**

דרכו של רבינו להיות ספון בביתו עד השעות הקטנות של הלילה. באחד הלילות נשמעה נקישה על דלתו. רבינו, אשר קיום המצוות בער בעצמותיו, פתח את דלת הבית. במפתן נראה אורח מזדמן, אשר סיפר שהגיע בשעת לילה מאוחרת לעיר. ומאחר שראה אור דלוק בבית-הניח כי אנשי הבית ערים. ולכן הרשה לעצמו לנקוש על הדלת בשעה מאוחרת זו. הרב קיבלו במאור פנים, הזדרז ואמר: "ברוך הבא בצל קורת". בשעה זו המשמשים כבר נמו את שנתם. אמר הרב: 'בטרם תניח את ראשך - אגיש דבר מה לאכול'. האורח הנהן בראשו. באותם הימים, נהוג היה לאפות כיכר לחם גדולה, אשר הספיקה לכל בני הבית למספר ימים. **לעיתים הספיקה כיכר זו, לכלכל את כל המשפחה לשבוע שלם!**

מטבע הדברים, אף אדם המרבה באכילה עלה בידו לשבוע מפרוסה אחת מאותו הלחם. רבינו, הגיש לפני האורח לחם שלם, אשר עתיד היה להשביע בני ביתו בשבוע הקרוב. אף חמאה הוסיף כדי שתערב סעודתו. אז, התיישב לפניו להנעים את זמנו. אך סיים האורח פרוסת לחמו, שאלו רבינו, האם יחפוץ בפרוסה נוספת. השיב האורח: 'הן'. והרב מיהר להגיש לפניו פרוסה נוספת. בסיימו לאכול גם את הפרוסה השניה. שאלו שוב, אם ירצה עוד. מעשה זה חזר מספר פעמים, **עד שאכל את רוב הלחם.**

דבר זה, היה מחוץ לדרך הטבע. אך רבנו לא שת לכל זאת, והמשיך להפציר בו, אולי ייאות לאכול פרוסה נוספת. אך האורח טען, שלא. **אין יותר מקום בקרבו להכיל כמות עצומה כל כך של לחם.** פנה הרבי אל האיש ואמר: "ברצוני לשאלך, איזו עבודה היא זו, שאוכל הנך כל כך הרבה?" - ענה האורח ואמר: "האמת, כי אין זה מדרכי כלל. אבל משנוכחתי לראות, שמארחי זורח ורווה רוב נחת על כל טעימה, שאני טועם, גמרתי בנפשי לגרום לו הנאה. לכן אכלתי עוד ועוד במסירות נפש ממש, לשמחו. עד שכבר ממש לא היה באפשרותי לאכול יותר..."

להלן סיפור מופלא, המחזק בנו את אשר למדנו, כי **מויתורים אין האדם מפסיד לעולם**, ואילו כאשר מתעקש הוא- עלול דווקא לגלות כי 'ישלם על כך'. מעשה מופלא זה התרחש לפני מספר שנים בשכונת 'קרית היובל' שבירושלים. בבניה הראשונית של בתי המגורים בשכונה זו לא נבנו בה מרפסות, אשר אינן מקורות, וכך מצאו התושבים את עצמם נאלצים לבנות את הסוכות בחניית הבניין.

למרות הקושי שבדבר, עמך ישראל צדיקים ומקיימים מצווה זו בהידור רב. אחד מתושבי הבניין הקדים מספר שבועות לפני החג, ו'תפס' מקום לסוכתו באחת מפינות חצרו, וכדי לשמור על מקומו באותו מקום, עוד באותו יום קרא לבני-ביתו ויחד העמידו ובנו סוכה לתפארת עם כל המשתמע מכך בעמל ועבודה קשה, הם קישטו אותה כדבעי, שרשראות בצידי הסוכה, תמונות רבנים בדפנות וכו'.

והנה למחרת פוגש בו אחד השכנים, שהחל טוען ומתווכח עימו, כי המקום בו בנה את הסוכה אינו טוב כלל ועיקר ועליו לפרקה במיידית. הוא אף נימק את טענתו: "**ראה, מקום זה אמור לשמש לחניית רכבים**". אותו שכן אף 'הגדיל בחסדיו' והציע פיתרון חלופי לבעיה שנוצרה: "לך בבקשה אל אחורי הבניין, שם בחצר האחורית ותבנה לך סוכה גדולה ויפה כאוות נפשך, ואל תתפוס לנו פה מקומות חנייה!".

על אף טענותיו של השכן, בקשה זו הייתה בלתי צודקת ובלתי הוגנת בעליל! **שכן אותו מקום שבו נבנתה הסוכה מעולם לא שימש בתור חנייה!** אדרבה, מאחורי הבניין חנו יותר מכוניות מאותה פינה צדדית, לא היה שום צל של חשש שסוכה זו תפריע למאן דהוא.

בתחילה ביקש השכן, שבנה את הסוכה לנסות ולשכנע את שכנו, כי יותיר את המצב על כנו ובנמקו כי מיקום הסוכה אינו תופס מקומות חניה ובנוסף יש להתחשב בעובדה כי פירוק הסוכה ובנייתה מחדש תארך זמן רב ועבודה מרובה. כשראה, כי דבריו נופלים על אוזניים ערלות פנה לבניו ואמר: "הרי הסוכה נקראת 'סוכת שלום', כפי שכתוב בתפילה בתפילה: 'ופרוש עלינו סוכת שלומך', אין ראוי לסוכה הקדושה, שתגרום למחלוקת. **סוכה כזו, שיש עליה תרעומת בליבו של יהודי, אינני מסכים לשבת בה בחג!**"

שכנע האב את ילדיו, כי עליהם להעתיק את מקומה של הסוכה. לפיכך לקחו האב עם בניו את כלי העבודה בידיהם, פירקו את הסוכה שבנו ביצע, והקימו אותה מחדש במקום אחר מאחורי הבניין. הם אומנם נאלצו לעבוד על כך שעות מרובות, אולם הם היו מלאי סיפוק, שכן עתה קיימו את מצוות כיבוד הורים, וכן מעתה לא יהיה לאף אדם תרעומת על מיקום סוכתם ובכך גם סרה טענתו של אותו שכן.

אותם בני משפחה בידעם את חשיבות מצוות הסוכה, השתדלו בכל יכולתם לשהות בתוכה ורק לעיתים רחוקות יצאו מתוכה. ויהי באחד הלילות של חג הסוכות, באמצע הלילה, **נשמע קול חזק של נפילה וחבטה עזה**. בני המשפחה שישנו באותה שעה בסוכה התעוררו בבעתה לקול הרעש העצום. הם מיד יצאו מחוץ הסוכה, אולם לא ראו מהו מקור הרעש והשאון. לפיכך חזרו לישון בסוכה. הבוקר אור ובני הבית קמו משנתם וביקשו לצאת להתפלל בבית-הכנסת. בדרכם עברו דרך מפתן הבית בחנייה הקדמית שלפני הבניין, והנה רואים הם, כי על הארץ מונחות שלל אבנים בגדלים שונים **שנפלו בדיוק באותה פינה, שבה עמדה סוכתם מתחילה!**

בניסיון להתחקות מהיכן הגיעו האבנים הרימו את ראשם למעלה. ניתן היה לראות כי מבנה רעוע ומוזנח שהיה סמוך לבניין שבו התגוררו עובר שיפוץ נרחב, ולמעשה היה זה באותו הזמן שבו הפועלים בנו ושיפצו אותו מחדש. **רצה הבורא, ובאותו אישון לילה נפלו ממנו אבנים גדולות, וחלקם נחתו היישר אל אותה פינה בה הייתה הסוכה מונחת מלכתחילה.**

ניתן לתאר, מה היה המצב אילו היה השכן היה מתעקש להשאיר את סוכתו דווקא באותה פינה, שכן הוא ידע בעצמו, כי לא עשה עוול בבחירת מיקומה. סביר להניח, כי תוצאות נפילת האבנים היו עלולות להוביל לפגיעה או אף גרוע מזה... **למעשה, חיינו וחיילי ילדיו ניצלו בחסדי שמים בזכות ויתורו.**

אולם, דווקא אותו שכן, שהתעקש לפירוק הסוכה, כדי להוכיח את צדקת טענתו, החל להחנות את מכוניתו מאותו זמן דווקא באותה פינה שעמדה בה הסוכה. מטר האבנים שנפלו באותו לילה על הרכב גרמו לו נזק ממשי... **אכן אין ספק, מויתורים לא מפסידים לעולם!!!**

גמ"ח לתיקוני נגרות במבשרת ציון

תיקוני נגרות למשפחות נזקקות ללא תשלום (כולל חומרים) - רוני 050-7662302

הרב שבתי בן אסתר יא אטון זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן מזל ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
סלים בן פרחת ז"ל
לטיף בן פרחת ז"ל
דניאל רפאל בן חגית ז"ל

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איריין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי זידי בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

לע"נ

תנצב"ה

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל
מסעוד בן יקוט ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלטר
אורה בת נעימה ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כותן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יפה בת רבקה ע"ה
שרה בת מורברי רחל ע"ה